

Arrest

nr. 144 141 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 21 april 2015 houdende de terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat O. DAMBEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij bood zich op 21 april 2015 aan bij de grenscontrole op de nationale luchthaven van Zaventem, komende met een vlucht vanuit Douala met Brussels Airlines met bestemming Bilbao. Zij was in het bezit van een Schengenvisum type C, afgeleverd door het Spaans Consulaat-generaal in Bata.

Zij verklaarde Bilbao te willen bezoeken. De verzoekende partij was in het bezit van een retourticket op 4 mei 2015, doch was enkel in het bezit van een hotelreservatie geldig van 19 april 2015 tot 29 april 2015. Ze was in het bezit van 1650 euro en niet in het bezit van kredietkaarten. Het was de eerste keer dat zij een Schengenland wenste te bezoeken. Zij zou naar Europa willen reizen voor toeristische doeleinden, doch kon geen enkele toeristische plaats opnoemen die zij wenste te bezoeken. Ze was niet in het bezit van enig toeristische informatie.

Op 21 april 2015 werd de beslissing genomen waarbij de verzoekende partij wordt teruggedreven. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet .

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3..2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.2.2.1. Eerste middel

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Tevens is de verzoekende partij van oordeel dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij stipt aan dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. Ze betwist niet dat zij een hotelreservatie heeft voorgelegd voor de periode van 19 tot 29 april, doch zij stelt dat ze haar verblijf in dit hotel zou verlengen tot 4 mei. Ze had zich hieromtrent op voorhand geïnformeerd bij het hotel en zulks zou perfect mogelijk zijn. Ze begrijpt dan ook niet waarom dit door de verwerende partij als verdacht wordt beschouwd. Ze meent dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Voorts stipt ze aan dat het haar droom was om naar Spanje te reizen. Verder wijst ze erop dat haar partner en minderjarige kinderen nog steeds in haar land van herkomst verblijven en dat zij een vast werk heeft in haar land van herkomst, zodat er niet gevreesd dient te worden dat ze niet zal terugkeren. Ze benadrukt dat ze een geldig visum heeft voor Spanje en begrijpt dan ook niet waarom haar de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt ontzegd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij voor toeristische doeleinden naar Bilbao zou doorreizen; dat zij wel in het bezit is van een doorreisticket naar Bilbao, doch dat zij over geen enkel document beschikt (folders, brochures, stadplannetjes, reisplannetjes, ...) hetwelk haar voorgenomen toeristisch reismotief kan staven; dat ze geen notie heeft met betrekking tot bezienswaardigheden (musea, pleinen, parken, ...) en dat ze geen enkele toelichting kan geven met betrekking tot haar activiteiten tijdens haar verblijf. Tot slot wordt aangestipt dat ze een hotelreservatie voorlegt van 19 april tot 29 april 2015 doch dat haar terugkeer pas voorzien is op 4 mei 2015. Zij kan niet aantonen waar zij de resterende periode zal verblijven. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte

en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

In zoverre de verzoekende partij artikel 62 van de vreemdelingenwet aanvoert, moet erop worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "*slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen*". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat "*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar de voorwaarden die zij heeft moeten vervullen voor het verkrijgen van een visum. Het louter beschikken over een geldig visum verleent haar geen recht op toegang tot de Schengenzone. Overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling worden teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het voorgenomen verblijf.

Er dient nog te worden aangestipt dat volgens de memorie van toelichting artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet toelaat om het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden van de vreemdelingen na te gaan. Zo wordt gesteld "*aldus, wanneer er in dat verband twijfels bestaan, zal de vreemdeling die verklaart naar België te komen, bijvoorbeeld als zakenman of in het kader van een vriendenbezoek, het doel en de omstandigheden van zijn verblijf dienen te rechtvaardigen door het overleggen van relevante documenten, zoals private of professionele uitnodigingsbrieven of hotelbesprekingen*".

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij betoogde dat zij om toeristische redenen naar Spanje zou reizen. Zij kon geen enkele toeristische plaats opnoemen die zij wenst te bezoeken en zij was ook niet in het bezit van toeristische informatie/documenten. Zij beperkte zich ertoe te stellen dat zij 'plaatsen' en 'steden' wenste te bezoeken. Inzake de hotelreservatie werd zij geconfronteerd met het feit dat de hotelreservatie niet in overeenstemming was met de duur van het verblijf. Dienaangaande stelde zij enkel geen hotelreservatie te kunnen voorleggen voor de overige data.

Daargelaten de vraag of een toerist steeds in het bezit dient te zijn van folders en brochures, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om van een verzoekende partij die verklaart om toeristische doeleinden naar Bilbao te reizen, te verwachten dat zij minstens een notie heeft over de bezienswaardigheden. In casu blijkt dit niet het geval te zijn. Bovendien heeft zij niet de minste uitleg verschaft omtrent het gegeven dat de hotelreservatie niet strookte met de voorziene verblijfsduur. De argumenten die zij thans aanhaalt in haar verzoekschrift vinden geen grondslag in de stukken van het administratief dossier. Bovendien laat de verzoekende partij na uiteen te zetten waarom ze deze argumenten niet heeft uiteengezet aan de grensinspectie. Ze brengt bovendien geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat zij zich geïnformeerd heeft bij het hotel omtrent een verlenging van haar reservatie, evenmin verduidelijkt zij waarom zij niet van meet af aan dan een hotelreservatie heeft voorzien voor de duur van haar verblijf. Waar de verzoekende partij thans verwijst naar haar partner en minderjarige kinderen en haar werk, dient ook hier te worden vastgesteld dat ze deze argumenten niet kenbaar heeft gemaakt aan de grensinspectie. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduïd geen rekening te hebben gehouden met argumenten die de verzoekende partij niet heeft aangereikt, terwijl zij daartoe de mogelijkheid kreeg.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt prima facie niet aangetoond. Evenmin toont de verzoekende partij op het eerste gezicht aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren zou zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad stipt trouwens aan dat in onderhavig geval de beslissing wel degelijk geïndividualiseerd is omdat verwezen wordt naar de verklaringen die verzoekende partij op 23 april 2015 heeft afgelegd en die in een proces-verbaal zijn opgenomen.

Wat de betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM laat ze na haar grief te ontwikkelen, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen aan.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat de verwerende partij overeenkomstig deze bepaling rekening diende te houden met haar gezinsleven en de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert wat onder verwijderingsmaatregel dient te worden verstaan, met name de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

Samen met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake is van een verblijf in het land, nu zij zich aan de grens bevindt. Zij kan dan ook, prima facie, niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is onontvankelijk.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. CAMU